

De Wondere Vogelwereld van O.C. Hoymeyer.

Zilverpost

Arghentheamus clovis L 21 cm – V 42 cm

Algemene broeder op zanderige kusten met oplopende duinen en overvloedig aanbod van schelpdieren, welke het hoofdmenu vormen. 's Winters meer in binnenland, veelal op slikken en ondergelopen aardappel- en maïsvelden. Winterkleed overwegend wit met donkere accenten. Zomerkleed variabel. Zie donkerdere en iets zwaardere linkerpoot. Spitse stevige snavel, welke een onmisbaar gereedschap vormt bij het openen van schelpen, waarbij de mossel favoriet is.

Bouwt nest, dat bestaat uit een van mossel-schelpen 'opgemetselde' toren op het strand, waarvan de hoogte afhankelijk is van de plaats: hoe dicht bij zee, hoe hoger. Altijd zo, dat het legsel bij vloed droog blijft. Daar de hoge nesten door het getijdenverschil het langst in het water staan, zijn deze het veiligst. De lagere nesten van de jongere en onervaren vogels staan het dichtst bij de duinenrij, en zijn daardoor kwetsbaar. Slachtpartijen aangericht door landroofdieren, zoals vos en met name duinmarter, zijn elk broedseizoen aan de orde van de dag. De zeer solide bouwwerken kunnen jarenlang door hetzelfde paartje worden bewoond. Bij terugkeer uit de overwinteringsgebieden proberen jonge vogels soms de hoge nesten in gebruik te nemen, hetgeen tot felle

gevechten met de rechtmatige eigenaren kan leiden. Hebben de oorspronkelijke nesteigenaren het ongeluk om op de heenreis naar, of op de terugreis uit het zuiden door uitputting of gewoon van ouderdom te sterven en de thuisbasis niet bereiken, dan worden de nesttorens door een jong paartje Zilverposten bezet. De vogels vertonen de eerste week na deze 'bezetting' een licht nerveus gedrag, waarbij het lijkt of zij op hun hoede zijn voor de eventueel verlaat terugkerende eigenaren. In de tweede week is de alertheid volledig verdwenen en wordt er begonnen met het eierleggen. Het legsel bestaat uit een zestal grijsgepikkelde eieren welke door zowel mannetje als vrouwtje uitgebroed worden. Na het uitkomen worden de jonge Postjes met mosselbroed en opgebraakt visvlees gevoerd, totdat zij sterk genoeg zijn om het nest te verlaten en zich vooral met aangespoelde kwalen en krabben te voeden. Roep: alleen bij gevaar, een doordringend, nogal nasaal aantal hoge fluittonen, die nog het best te vergelijken zijn met het krassen van een krijtje over een schoolbord.

Volksvogelwijsheid

Herkomst: Nederland (de Zeeuwse Eilanden)
'De meer mosselen, de veiliger het nest'.

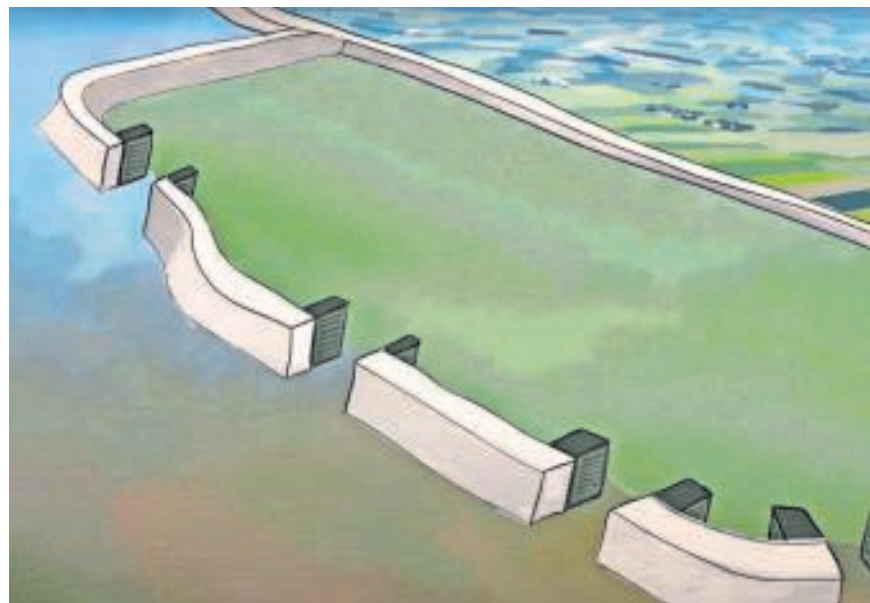
Iedere week beschrijft O.C. Hoymeyer een vogel die aan zijn brein ontsproten is.

Jonge postjes met kwal

Kustbescherming

Op de internationale top over aanpassingen aan de wereldwijde klimaatverandering vanuit Den Haag zal de Nederlandse wisselpolder niet direct ter sprake komen. Maar die is wél een goed alternatief voor het almaar ophogen van dijken.

tekst **Rob Buijer**

Als je de hoogtekaart van Zeeuws-Vlaanderen bekijkt, valt in het oostelijke puntje iets vreemds op. Tegen de grens met België ligt het natuurgebied Het Verdrongen Land van Saeftinghe. Het ligt op maar liefst drie meter boven NAP, terwijl alle omliggende polders enkele meters lager liggen. Als je de dijken rond Zeeuws-Vlaanderen zou wegdenken, dan verdrinkt er bij een vloedgolf van gemiddeld twee meter boven NAP dus heel veel land. Behalve dat Verdrongen Land.

"Het geheim zit in het getij van de Westerschelde", zegt Jim van Belzen, ecooloog en modelleur bij het koninklijk Nederlands Instituut voor Onderzoek der Zee, het NIOZ in Yerseke. "Ieder getij brengt de Westerschelde een beetje slib op dit buitendijkse gebied. Het groeit dus automatisch mee met het waterniveau

van de Westerschelde. Tegenwoordig komt er alleen bij springvloed nog water op een groot deel van dit natuurgebied."

Dit principe van ophogend land onder invloed van de natuur zelf, heeft ecologen en ingenieurs aan het denken gezet. Kunnen we dit niet gebruiken om de kusten te verstevigen? Een rapport, dat niet toevallig vandaag, op de eerste dag van de internationale top over klimaatadaptatie wordt gepresenteerd, laat zien dat dit inderdaad kan. Die oplossing heet 'wisselpolder tussen dubbele dijken'.

Slaperdijk

Om zo'n wisselpolder te maken, moet een dijk aan de zeezijde worden opengemaakt. Het water kan dan met ieder getij naar binnen stromen, waar het alsnog wordt tegengehouden door een tweede dijk. Dat kan een oude, in onbruik geraakte zogeheten slaperdijk zijn, of er kan een nieuwe, wat lagere dijk worden aangelegd. Doordat de ergste golfslag achter de eerste, geopende dijk al is gedempt, mag de tweede dijk landinwaarts een stuk lager blijven dan de oude zeedijk. Vervolgens zal het gebied tussen die twee dijken, net als Het Verdrongen Land van Saeftinghe, zich langzaam opvullen met slib